

pachatelově ještě před vzejitím výsledku jím zamýšleného, jest i okolnost, že vyhrůžka pachatelova zůstala bez jakéhokoli účinku na rozhodování se vůle osoby, na niž činěn nátlak, protože v ní nevybudila obavy. Proto není přičítání vyhrůžky směřující podle úmyslu pachatelova k onomu výsledku vyloučena tím, že ani meziúčinek obav v duši osoby, již hrozeno, nevzešel, a to tím méně, že podle stálé judikatury skutečné vzejití obav se nevyhledává ani pro skutkovou podstatu zločinu vydírání a že přečinem anebo přestupkem jest podle §u 238 tr. zák. již pouhé vykonání zakázaného činu, je-li trestním zákonem za přečin anebo přestupek prohlášeno, třebaže z toho nepovstala ani škoda ani jinaká újma.

Čís. 2406.

»Návratem« ve smyslu §u 323 tr. zák. jest i pouhý vstup na území Čsl. republiky třebaž na dobu sebe kratší; nezáleží na účelu návratu (vedení sporu).

Rozh. ze dne 7. června 1926, Zm II 151/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Morav. Ostravě ze dne 1. února 1926, jimž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle §u 323 tr. zák. byl porušen zákon v ustanovení §u 323 tr. zák. po případě v ustanoveních §§ů 2 písm. e) a 3 tr. zák.

Důvody:

František K., příslušný do Vídně, tedy rakouský státní příslušník, byl rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. června 1925 navždy vyhostěn z celého území Čsl. republiky, vyhostění bylo také skutečně provedeno. Dne 24. ledna 1926 byl František K. zatčen policií v Mor. Ostravě, pněvadž se, ač dvakráte vyhostěn, vrátil do území Čsl. republiky. K. při hlavním přelíčení u tamního okresního soudu dne 26. ledna 1926 se k činu úplně doznal, přiznal výslovně, že jest navždy z území Čsl. republiky vyhostěn a také přiznal, že se na území Čsl. republiky přes to navrátil. Svůj nedovolený návrat omlouval tím, že prý má v Mor. Ostravě majetek ve výši 173.000 Kč sestávající z osobního auta, ohledně něhož vede spor a že se do republiky vrátil, by tuto věc vyřídil. Soud první stolice uznal na základě tohoto zjištěného skutkového děje obžalovaného vinným přestupkem podle §u 323 tr. zák. a odsoudil ho podle první sazby tohoto §u za použití §u 260 b) tr. zák. do vězení na 10 dnů, zostřeného 1 postem, bezpodmínečně. Odsouzený K. ohlásil z rozsudku odvolání co do viny a trestu, o němž rozhodoval krajský jako odvolací soud v Moravské Ostravě dne 1. února 1926. Odsouzený setrval při své výpovědi v první stolici s dodatkem, že se do republiky vrátil dne 18. ledna 1926 byv vyzván svým zástupcem Drem. G-em, v M. O. se zdržel

do 19. ledna 1926, načež jel do N. J., odkud se 20. ledna 1926 vrátil do M. O., načež po dalším třídenním pobytu jel do P-a vyřídit svoje soukromé záležitosti, byl však dne 25. ledna, vrátiv se do M. O., zatčen. Koncipient Dra. G-a., Dr. N., potvrdil jako svědek, že skutečně odsouzený vede v Mor. Ostravě spor a byl Drem. G-em vyzván, by se osobně dostavil. Dr. G-ovi nebylo však známo, že odsouzený byl vyhostěn z republiky. Krajský soud v Mor. Ostravě jako soud odvolací rozsudek prvé stolice změnil a odsouzeného sprostil podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby z toho důvodu, že vzal za prokázáno, že odsouzený se sice, ačkoliv vyhostěn, na území republiky vrátil, byl však k tomu nucen naléhavými okolnostmi a byl k tomu vyzván svým právním zástupcem a neměl nijak v úmyslu, zde se zdržovati trvale. Mimo to osvobodil odvolací soud obžalovaného proto, že byl (K.) toho názoru, že se může, byv svým zástupcem k tomu vyzván, dostaviti na území republiky beze zvláštního úředního povolení.

Toto rozhodnutí neodpovídá zákonu. Podle §u 323 tr. zák. spáchá tento přestupek, kdo se z jakéhokoliv důvodu na území Čsl. republiky vrátí; tato slova zákona neposkytují opory proto, že by se ke skutkové podstatě přestupku vyžadovalo, by pachatel měl úmysl se trvale na území republiky zdržovati, jak odvolací rozsudek za to má, podpiráje názor svůj citací výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 28. listopadu 1905, čís. 21517. Odvolací soud přehlíží, že tento výnos se týká vypovědacího práva, jež přísluší obcím podle článku III. říšského obecního zákona ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. a podle obecních řádů spočívajících na tomto zákonu, a které ovšem zahrnuje oprávnění zakázati bydlení v obci, nikoli však již pouhé přechodné zdržování se v obci (tak rozh. vídeňského nejvyššího soudu úř. sbírka č. 3663). V tomto případě jde o vyhostění z celého území Československé republiky, na něž bylo soudem uznáno podle §§ů 19 f) a 25 tr. zák., jímž bylo obviněnému zakázáno vrátiti se na území Československé republiky z důvodu jakéhokoliv. Z těchto slov plyne, že rozeznávání, jež činí napadený rozsudek soudu odvolacího, mezi přechodným a delším pobyt vyhostěného, nemá v zákoně opory. Soudcovský výrok na vyhostění z území Československé republiky nevztahuje se pouze na delší pobyt (bydlení), jak tomu jest při vypovězení z obce, nýbrž na návrat vůbec, pod kterým dlužno rozuměti i pouhý vstup na území Československé republiky byť i na dobu sebe kratší. (Srovnej rozhodnutí víd. nejv. soudu úř. sbírka čís. 3348, dále rozhodnutí téhož soudu ze dne 17. listopadu 1910, č. j. Kr VII 82/10, uveřejněné ve sbírce Oest. Zeitschrift für Strafrecht pod čís. 159 a Finger Oest. Strafrecht 1914 II. str. 973.). Také další důvod odvolacího soudu, o nějž se osvobozující rozsudek opírá, že obžalovaný, byv svým právním zástupcem vyzván k dostavení se, mohl býti toho domnění, že v takovém případě jest mu volno k vyřízení záležitosti na území republiky vkročiti, aniž by bylo třeba zvláště o povolení žádati, spočívá na právně mylném výkladu zákona. Patrně chce odvolací soud odůvodněním tím poukázati k omylu, v němž byl obžalovaný; než omyl ten není omylem skutkovým, jenž by podle §u 2 písm. e) tr. zák. pachatele vyviňoval, nýbrž v podstatě neznalostí zákona trestního, jež podle §u 3 tr. zák. neomlouvá. Za správného použití zákona bylo tedy obžalovaného uznati vinným přestupkem podle

§u 323 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ů 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2407.

Nejde o reformatio in peius (§ 290 odstavec druhý, § 293 odst. třetí tr. ř.), hodnotí-li nalézací soud třebas nezměněný průvodní materiál jinak než soud, který původně ve věci rozhodl; v tomto případě není vázán rozhodnutím zrušovacího soudu, jenž rozhodoval na základě původně zjištěného skutkového stavu (§§ 258, 293 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Zm I 175/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 27. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny nedokonaného svádění ku zločinu žhářství podle §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák. a podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. Zmateční stížnosti, pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ku žhářství podle §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák., vyhověl, zrušil napadený rozsudek ohledně tohoto výroku jako zmatečný a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení, přihlížeje k nezrušené části výroku o vině obžalovaného ohledně zločinu podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. a přečinu podle §u 486 čís. 2 tr. zák. znova projednal a rozhodl.

V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost uplatňuje jak ohledně výroku, kterým byl obžalovaný vinným uznán zločinem nedokonaného svádění ku žhářství, tak i ohledně výroku, kterým byl obžalovaný vinným uznán zločinem podvodu, ve velmi obsáhlých vývodech zmatky podle §u 281 čís. 8, 9 písm. a) a 10 tr. ř., správně však jen zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., protože prý napadený rozsudek jest v rozporu s právním náhledem, který vyslovil zrušovací soud ohledně obou těchto obžalovanému za vinu kladených deliktů ve svém rozhodnutí ze dne 12. března 1925, Zm I 837/24 a vytýká dále, uplatňujíc zmatek ten, že nalézací soud pokud průvodní materiál zůstal týž, měl vzíti za základ skutkové okolnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí soud zrušovací. Při tom dovolává se stížnost ustanovení §§ 288 čís. 3, 292, 293 tr. ř. Jest správným, že soud v novém hlavn. přelíčení jest vázán právním názorem, kterým se při svém rozhodování řídil zrušovací soud, při tom se však předpokládá, že se sám skutkový základ nezměnil okolnostmi v novém hlavním přelíčení se vyskytnuvšími tou měrou, že by tím věc nabyla jiné tvárnosti, kterou by se změnilo její právní posuzování (Storch II. 504, v. sb. č. 380, 1469). Odkázáním věci na nalézací soud po rozhodnutí nejvyššího soudu ocitá se věc zase tam